

200 Kr. for en enligstillet Mand og 150 Kr. for en enligstillet Kvinde, idet jeg gik ud fra, at 300 Kr. for en Mand og en Kone paa Landet var det mindste, de kunde leve af. Mit Forslag havde dernæst den Bestemmelse, at hvad de selv tjente eller fik som Legat, skulde trækkes fra denne Minimumssum. Men det skulde vel at mærke kun være en Minimumssum. Man kunde godt gaa til en større Understøttelse. Hvis man vedtog en saadan Bestemmelse, fik man virkelig faste Takster at gaa ud fra. Jeg havde valgt disse Tal, efter at man nede i Præstø Amt paa Amtmandens Foranstaltning havde sammenkaldt alle Amtskommunens Sogneraad for at slaa noget fast, hvorefter alle Kommuner kunde rette sig, da det ellers faktisk blev saaledes, at en Kommune var rundelig og en anden karrig, hvad vedkommende trængende kunde faa at mærke, naar han flyttede fra den ene til den anden. Man maatte derfor have noget bestemt, hvorefter alle Kommuner kunde rette sig, og det er det, jeg savner i dette Lovforslag, som jeg derfor som sagt modtager med blandede Følelser. Som den sidste ærede Taler paatalte, vil dette Forslag ikke raade Bod paa dette Skøn. Blicher det til Lov, ville Sogneraadene have det samme Skøn som hidtil. Her er ingen faste Takster i dette Lovforslag, men kun antydte visse Summer, en som Minimum og en som Maksimum og noget der imellem liggende. Det kan ikke kaldes at indføre faste Takster. De Tal, som opføres her i § 6, ville ogsaa blive ganske illusoriske. Man vil som hidtil give Understøttelse efter et Skøn, og naar der staa anført i den samme Paragraf, at et Beløb af 60 Kr. — Livrente, Legat, Pension eller lignende, — samt Husleje ogsaa til samme Beløb skal lades ude af Betragtning ved Bedømmelsen af vedkommendes Trang, er dette ogsaa fuldstændig illusorisk. Man kan blot i Stedet for at tage Summen 300 Kr. og drage de 60 Kr. fra sige: efter vort Skøn skal han have saa meget som 240 Kr.; men naar man bestemmer, at vedkommende skal have 300 Kr., skulde man ikke kunne trække de 60 Kr. fra, som han har i Legat eller paa anden Maade. Det vil altsaa som hidtil komme til at bero paa et Skøn, hvilken Sum man vil ansætte i Alderdomsunderstøttelse, thi i Stedet for at trække de 60 Kr. fra i Legat o. s. v., kan man blot ganske rolig sætte Summen saa meget lavere. Derfor ere disse Bestemmelser fuldstændig illusoriske og tilfredsstillende ikke mig i Retning af at slaa noget fast, thi

han ved lige saa lidt, hvad han skal have efter Lovforslaget, som efter den gamle Lov.

Det tredje, man har anket over i den nuværende Alderdomsunderstøttelseslovgivning, er jo, at det bliver for dyrt for Kommunen, og det er ogsaa meget sandt. Forslagsstillerne og vi med ville nu gerne have, at de alderdomsunderstøttede skulde understøttes saa rigeligt som muligt; men saa er det klart, at det gaar ud over Kommunerne, og saa bliver det besværligt i Længden. Derfor fastslog jeg i mit Forslag i 1894 det samme, som dette Forslag gaar ud paa, nemlig at Statens Bidrag skulde være tre Fjerdedele. Men, som jeg sagde før: mit Forslag blev den Gang angrebet fra begge Sider, fra dem, der stod til højre for mig, og fra dem, der, om jeg saa maa sige, stod til venstre for mig. Fra den ene Side lød det: De fastsatte Takster ere meget for høje, de kunne aldeles ikke gaa an, de ødelægge Landet, Kommunen og Staten. — Det ærede daværende Medlem for Aalborg, som nu er Indenrigsminister, er jo stærk i Tal, og naar den højtærede Minister regner, regner han altid med store Tal; det hørte vi for en Times Tid siden eller to, og ogsaa den Gang regnede den højtærede Minister som Medlem af dette Ting meget højt i Anledning af det Alderdomsunderstøttelsesforslag, jeg fremkom med. Nu har den nuværende Ordfører for Forslagsstillerne regnet ud, at det vilde blive 4—5 Millioner, Staten vilde komme til at udrede i Anledning af dette Lovforslag; men den højtærede Indenrigsminister regnede da ud, at det i det hele vilde blive 14 Millioner, og at det om nogle Aar vilde kunne stige til henimod 24 Millioner. Nu er det jo temmelig givet — det kan jeg nok forstaa, efter hvad jeg kender til den højtærede Ministers Stilling til denne Sag fra den Tid, han var Medlem af dette Ting — at der ikke er megen Udsigt til, at dette Lovforslag bliver gennemført, men det ville vi jo for Resten om lidt faa at høre. Jeg vilde glæde mig ved, at Forslaget kunde blive til Lov, men helst med saadanne Ændringer til § 6, at vi kunde faa faste Takster. Naar man har Minimaltaksten fastsat og trækker fra, hvad der vides, at den vedkommende tjener eller har, saa finde vi det rette, finde, hvad en Familie behøver til at leve af; det er det, de skulde understøttes med. Jeg har kun sat disse Takster som Minimaltakster, nemlig paa Landet 300 Kr. for Mand og Kone, 200 Kr. for en Person af Mandkøn, 150 Kr. til en Kvinde og i Byerne henholdsvis 50 Kr.